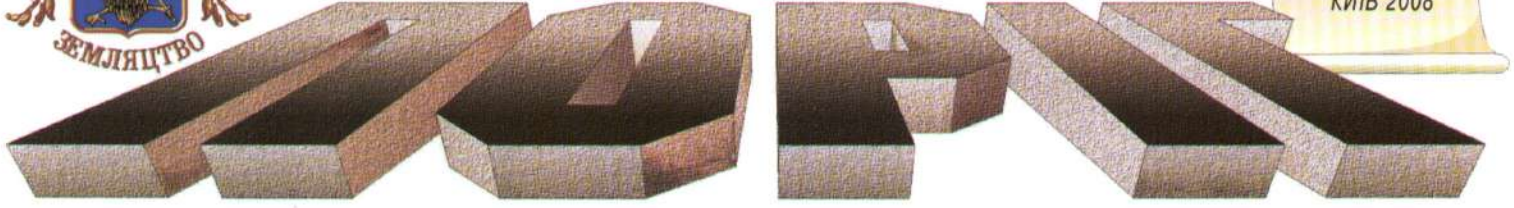

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС
РІК ВИДАННЯ 2002
ЛЮТИЙ
Число 2 (74)
КИЇВ 2008

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

ШАНОВНІ ЗЕМЛЯКИ-ЧЕРНІГІВЦІ, ВСІ, КОГО ДОЛЯ ЗАКИНУЛА В БЛИЗЬКІ Й ДАЛЕКІ СВІТИ!

Народна мудрість каже: «Одна доля людей докупш зводить». Тому не дивно, що дванадцять років тому, в непростий для нас час, у столиці України з'явилися затини сіверське гніздо. Одне з перших земляцств в Києві створили саме вихідці з Чернігівщини, які ніколи не забували про той край, де, так би мовити, було зарито їхню пуповину.

Рідна домівка, отчий дім – так у народі називають батьківську хату як особливе місце для кожної людини. Місце, яке діти ніколи не забувають, яке набить з далеких країн, адже, приїшшовши до нього, неодмінно п'єш живу, найсмішнішу воду з рідної криниці, щоб набратися сил і снаги.

Земляцтвний рух в Україні – яскраве свідчення об'єднаних процесів у нашому суспільстві, вияв однічного прагнення українців до єднання та спільної праці на благо народу. Діяльність земляцтва зробила вагомий внесок у розв'язання нагальних проблем, що постали перед демократичною Україною: налагодження конструктивного діалогу між владою та громадськістю, консолідація суспільства, поглиблення зв'язків між регіонами.

Зусилля членів земляцтва спрямовані на дослідження та популяризацію всього найкращого зі створеного минулими поколіннями. Власне, подібні громадські організації стали творчим продовженням українських прославлених братств ранньомодерної доби в історії України, які ставили за головну мету збереження культурної та національно-релігійної ідентичності українського народу.

Таку ж ідею в наш час ставлять перед собою земляцтва, які взяли на озброєння засади братства. Як і раніше, об'єднуючи інтелектуалів, політиків і бізнесменів, земляцтва дають можливість реалізувати унікальні культурно-освітні проекти. Якразим зразком такої активної діяльності і є наше земляцтво, яке щомісяця видає гасе-

ту «Отчий поріг» та щоріку – ошатний, гарно ілюстрований тематичний календар. Цей альманах уже давно став своєрідною енциклопедією, в якій допитливий читач знайде безліч найрізноманітнішої інформації про Чернігівщину.

Чернігівське земляцтво згуртувало людей, які вважали себе єдиною родиною і, мешкаючи в столиці чи на Чернігівщині, а то й за межами України, активно переймаються турботою про рідний край, сприяють приможженню його слави, захишають інтереси земляків-чернігівців на загальнодержавному рівні.

Наше спільне прагнення – допомогти розвитку Чернігово-Сіверського краю, адже це – спільський обов'язок перед своєю малою батьківщиною. Широкосердно вітаючи з двадцятю річчю Чернігівського земляцтва в Києві, зичимо всім землякам пшастя-здоров'я і достатку. Хай тепло й заступок панують у душах і родинах, хай здійсниться всім задуми на добро та злагоду на рідній Чернігівщині й у всій Україні!

Володимир ХОМЕНКО,
голова Чернігівської облдержадміністрації
Наталія РОМАНОВА
голова Чернігівської обласної ради

НАМ РОСТИ І ДІЯТИ

Давно відомо: живеш активно тільки тоді, коли відчуваєш щоденно потужний рух життя, коли кожен помисел спрямовується на утвердження добра. Ця ж істина прикладається і до життя великого колективу однодумців, яким є наше земляцтво.

Рік проминулий був, незважаючи на всілякі загальнодержавні труднощі, етапним у нашій діяльності. Відбулося чимало різноманітних акцій як у Києві, так і на малій батьківщині, які привернули увагу тисяч людей. Відзначені вікомонні дати нашої історії і ніби то малопомітні події, котрі торкалися локальних куточків Чернігівщини. Ми не буди сторонніми глядачами тоді, коли рідний край пошановував колишніх воїнів Великої Вітчизняної війни чи жертв дощенту спаленої фашистами Корюківки, коли у багатьох наших селах нинішні їх мешканці схилили голови у жалобі перед безмірними могилами жертв страшного голодомору, а то й навідувалися зі скромними подарунками до бездомних дітей у школи-інтернати, брали активну участь у вшодковних ювілейних святах древніх сіверських міст чи традиційних ярмарках. Ми жодної миті не давали собі забути, що, живучи у столиці, своєю пам'яттю і діями належимо рідній Чернігівщині.

Ось уже який рік основна робота ведеться у регіональних відділеннях нашого земляцтва, що додає конкретики у розв'язанні найбільш актуальних проблем. І якщо деякі районні відділення ще не повною мірою використовують свій інтелектуальний потенціал, то будемо тільки допомагати їм прибавити активності у зинішньому році.

Виродож минулого року ми зросли кількісно майже на 300 нових членів. Серед них і ветерани, для яких спілкування із земляками ніби бальзам на серце, і молоді пошуківці власної долі. І добре, що всіх їх об'єднує одне святе почуття – любов до рідної землі. Усі ми рівні перед нею, і тільки міра практичної віддачі може вирізнити когось із нас у рідних краях. Так що кожному надається можливість зробити щось корисне, діяти так, щоб зростав і квітнув наш Сіверський край. Здається, немає вищого призначення для людини, як служити рідному народові.

Тож, вітаючи вас із черговим щорічним загальним зібранням, бажано від імені Ради плідної праці на благо Чернігівщини, а відтак і на благо всієї рідної України.

Віктор ТКАЧЕНКО,
голова Чернігівського земляцтва

ВІТАЄМО!

УСІМ ЗЕМЛЯЦЬКИМ ЗАГАЛОМ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО:
Миколу БЕРЕЗЕНКА – з присудженням Державної премії України в галузі науки і техніки;
Ларису ГУДИМЕНКО – з присудженням Ічнянської літературної премії ім. В. Чумака;
Олександра БАЛАБАЯ – з присудженням Ічнянської літературної премії ім. С. Васильченка.

У ЛЮТОМУ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ГЛАМАЗДА Микола Миколайович – 75-ліття. Народився 9 лютого 1933 року в селі Савинка Козелецького району. Заступник директора з науково-дослідної роботи Державного музею книги і друкарства України.

Член Національної спілки журналістів України. Автор численних розвідок з історії та мистецтва книги.

КОЧУР Андрій Григорович – 75-ліття. Народився 13 лютого 1933 року в місті Києві (батько Григорій Порфирівич Кочур – поет, перекладач, літературознавець, людина феноменальної ерудиції й енциклопедичних знань у галузі світової культури – народився у селі Феськівка Меньського району). Директор літературного музею батька Г.Кочура в Ірпені.

Доцент, майстер спорту з боксу, член Національної спілки журналістів України. Кандидат педагогічних наук.

МАРЧЕНКО Лідія Федорівна – 70-річчя. Народилася 12 лютого 1938 року в місті Броварівці. Пенсіонерка. Працювала техніком на Броварському заводі порошкової металургії.

КИРІЄНКО Марія Маркіана – 70-річчя. Народилася 23 лютого 1938 року в селі Матвіївка Сосницького району. Працювала лікарем-педіатром шкільно-дошкільного відділення поліклініки № 2 Дарницького району.

Ветеран війни та праці.

ФЕДОРЕНКО Віталій Володимирович – 65-річчя. Народився 10 лютого 1943 року в місті Ічня. Провідний інженер відділу матеріально-технічного забезпечення «Укресімбанку».

МИСНИК Павло Олексійович – 65-річчя. Народився 12 лютого 1943 року в селі Камка Корюківського району. Обіймав посади голови Державного комітету України з питань державних секретів і технічного захисту інформації, Генерального консула України в м. Тюмень Російської Федерації. Нині – віце-президент концерну «Укростетал».

Народний депутат Верховної Ради України I-го скликання. Державний службовець I-го рангу.

Безпосередньо причетний до створення земляцького товариства у м. Києві 22 березня 1996 р. Після установчих зборів земляків у м. Києві на засіданні Ради був обраний головою Ради земляцтва.

МИРОНЮК Геннадій Іванович – 65-річчя. Народився 20 лютого 1943 року в селі Грабін Ічнянського району. Очолював відділ науки в Секретаріаті Кабінету Міністрів України, був головою Державного агентства з авторських і суміжних прав при КМУ, заступником голови Державного комітету України з питань науки та інтелектуальної власності, першим заступником голови Держстандарту України. Нині – директор Міжнародного інституту безпеки та якості харчових продуктів.

Кандидат хімічних наук. Державний службовець 2-го рангу.

Один з організаторів товариства «Чернігівське земляцтво» в м. Києві.

ЛОЗНИЦЬКИЙ Володимир Сергійович – 60-річчя. Народився 1 лютого 1948 року в селі Мавлівка Носівського району. Працював заступником начальника Головного архівно-управління при Кабінеті Міністрів України. Був завідувачем кафедри архівознавства, професором Київського Національного університету культури і мистецтва. Нині – директор Центрального державного архіву громадських об'єднань України.

Кандидат історичних наук. Доцент. Заслужений працівник культури України. Член колегії Державного комітету архівів України, виконкому Міжнародної ради архівів. Обирався членом виконкому Міжнародної ради архівів та заступником голови Європейського бюро архівів, головою Спілки архівістів України.

Автор близько 100 наукових праць з проблем історії України радянського періоду та архівознавства. Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

ПОТАПЕНКО Василь Федосович – 60-річчя. Народився 3 лютого 1948 року в селі Чечер Козелецького району. Пенсіонер. Працював водієм в I автобусному парку.

ЯРИНА Іван Дмитрович – 60-річчя. Народився 5 лютого 1948 року в місті Глухів Сумської області (село Петрушівка Ічнянського району). Начальник відділу Держкомітету «Укрспецспорт».

Полковник запасу.

НИКОЛАЄВ Микола Миколайович – 60-річчя. Народився 7 лютого 1948 року в місті Буськ Львівська область (батьки з Бахмацького району). Працював заступником генерального директора НВО «Квант», генеральним директором спеціалізованої зовнішньоторгівельної фірми «Укроборонекспорт» Міністерства промислової політики України. Нині – голова правління АТЗТ «Асоціація ділового співробітництва «ТрансЄвропа».

Академік Академії прикладної радіоелектроніки. Головний конструктор каркасної хвилеводної піраміди «НІКО-ПОЛ».

КРАСУЛЯ Василь Михайлович – 60-річчя. Народився 10 лютого 1948 року в місті Ніжин. Голова Київської обласної організації ветеранів України та Української спілки ветеранів Афганістану.

Кандидат педагогічних наук. Член-кореспондент Міжнародної академії соціального моделювання. Обирався депутатом Чернігівської та Закарпатської обласних рад.

Генерал-майор. Нагороджений двома орденами Червоної зірки та орденом «За службу Вітчизні», колоною зброєю «Бойовий клинок» за вклад полку з Афганістану.

ЧУГАЙ Михайло Анатолійович – 60-річчя. Народився 18 лютого 1948 року в селі Бурівка Городнянського району. Начальник виробництва фірми «Васема». Військовий пенсіонер. Капітан I-го рангу. Трудове життя віддав службі в військово-морському флоті. Був начальником відділу штабу Північного флоту. Учасник бойових дій в Сирії, Єгипті, Анголі.

ВАСИЛЕНКО Катерина Михайлівна – 55-річчя. Народилася 22 лютого 1953 року в селі Шевченкове Прилуцького району. Працювала в Київському театрі оперети, театрі музичної комедії, Укрконцерті. Нині – солістка-вокалістка Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

Заслужена артистка України. Член Всеукраїнської музичної спілки та Агентства охорони прав виконавців. Член Національної спілки журналістів України. Лауреат Всеукраїнських фестивалів і конкурсів «Пісенний вернісаж», «Боромля», «Відроджені джерела», «Блакитний вогник», «Українська родина» та інші.

Автор книг дитячих казок та оповідань, збірки казок для дітей «Чарівна ложка», збірки гуморесок для дорослих «Народне кодування». Завдяки підтримці Прилуцького осередку надруковано пісенник «З чистої кришні», куди увійшли власні пісні, вірші, оповідання, дитячі пісні. Автор трьох аудіокасет та компакт-дисків з власними піснями.

БОРНІСЕНКО Раїса Михайлівна – 55-річчя. Народилася 25 лютого 1953 року в селі Шишківка Корюківського району. Завідуюча медсестрою Міністерства закордонних справ України.

Має вищу кваліфікаційну категорію з терапії. Член Всеукраїнської асоціації лікарів-терапевтів та Європейського терапевтичного товариства.

*Дорогі земляки!
Рада товариства «Чернігівське земляцтво» сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'яжучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротоорства в ім'я рідної землі.*

ЗЕМЛЯЦТВО –

ЗНАЧИТЬ ЄДНАННЯ

На зорі незалежності України, в часи, коли наша держава тільки починала розбудовуватися, в колі інтелегентних людей, небайдужих до її долі, неодноразово виникало питання, яким чином можна об'єднати людей. Тоді народжувалася маса партій та рухів, але всі вони переслідували політичні цілі, передусім прихід до влади. Багато з них створювалося на замовлення різних гілок влади, а не за принципом об'єднання людей за поглядами, а тому швидко розпадалися.

Але в країні були й такі люди, які переслідували дещо іншу ціль – об'єднуватися для підтримки малої батьківщини, відтак і всієї України, робити щось корисне, а головне – не забувати історію свого краю, підтримувати освіту, науку, економіку рідної землі, творчих людей, вихідців із малої батьківщини. Саме за таким принципом створилося і Чернігівське земляцтво. Я був серед його засновників і як міг агітував земляків до єднання.

І ось у Спільці письменників України зібралося понад 100 чоловік вихідців із Чернігівщини, серед яких в основному була інтелігенція, науково-технічні працівники, люди не байдужі до рідного краю, а голова Чернігівської облдержадміністрації Петро Шаповал і голова Чернігівської обласної ради Василь Ковальов. На тому зібранні було вирішено питання про створення товариства «Чернігівське земляцтво», а мене обрали його головою. Для мене це було несподіванкою, але я з радістю пристав до роботи.

З того часу й почалося створення міцного ядра земляцтва. Нами було підготовлено всі установчі документи, які допомогли розробити юристи Верховної Ради України, вихідці із Чернігівщини. Саме завдяки їм товариство досить швидко зареєструвалося і стало функціонувати як повноцінне. Далі ми створили редакційну колегію із числа активних земляків і почали видавати календар. Уже через рік ми мали перший том, який започаткував нині широко відомий звід фундаментальних видань. Ми почали підтримувати талановитих митців, письменників, науковців. Велася активна співпраця із дитячими будинками Чернігівщини і в силу можливостей їм надавалася допомога. Працювали із Чернігівською обласною бібліотекою імені Короленка, Чернігівським історичним музеєм та іншими установами. Все, що можна було використати і що могли підняти своїми невеликими на той час силами, ми піднімали. Наше товариство шукало небайдужих людей і залучало їх до земляцтва, і через певний час воно виростило до п'яти, шести сотень чоловік.

Хочу згадати тих людей, які стояли біля витоків земляцтва, були його ядром і брали активну участь у його становленні. Це знані в Україні люди, видатні письменники Володимир Дрозд, якого, на жаль, вже з нами немає, та Юрій Мушкетик, Микола Гончар, Олександр Лейєда, Микола Хорошок, Олександр Юрченко, Микола Пінчук, Іван Плющ, Володимир Пушкарів, Віталій Бойко, Наталія Земля, Володимир Макеєнко, Віталій Масол, Олександр Пухкал, Микола Рудько, Володимир Рожок, Тетяна Прокопенко, Петро Назимко та інші.

Як на мене, нині головне завдання Чернігівського земляцтва, як і інших подібних громадських організацій, є об'єднання держави України. Всі земляцтва активно співпрацюють із своїми областями, місцевими владою. Отже, ми можемо без політичних амбіцій підняти і на творення всієї держави. Щодо нашого земляцтва, то в рідному краї воно завжди знаходить відгук про свою працю. Це передусім заслуга голови земляцтва Віктора Ткаченка і авторитетної Ради. Сьогодні Чернігівське земляцтво використувало в собі ідею об'єднання всієї України навколо добрих справ як в області, так і в цілому у державі. Щось подібне відбувається і в колег. Отже, земляцтва є прикладом для політиків, як треба будувати єдину Україну. Цим активно займається і Координаційна рада, що координує всі добрі справи і є запорукою об'єднання процесів, що відбуваються в українському суспільстві. Роль земляцтва у цьому неперечна. Це добрий урок тим політикам, які намагаються розірвати живе тіло України на регіональні шматки. Думаю, що саме земляцтва України у подальшому стануть тим центром, який об'єднає всю державу в єдине ціле.

Павло МИСНИК,
перший голова Ради товариства

ТРЕБА СПІЛКУВАТИСЬ, АБИ ОЧИСТИТИ ДУШУ...

Земляцький рух – унікальне явище у нашому суспільстві. Нині ми переживаємо надзвичайно відповідальний етап української історії, проходимо нелегкий екзамєн, точніше випробування, послане Богом.

А щоб успішно побороти життєві негаради, коли нема стабільності в державі, а влада не завжди спроможна захистити своїх громадян, люди об'єднуються для спільної праці на благо рідної землі. Об'єднуються, щоб розбудити у серцях земляків дух національної свідомості і взаємоповаги.

Я особисто не можу уявити свого нинішнього життя без спілкування у товаристві чернігівчан. Сюди, на Спортивну площу, і до записної офісу нашого земляцтва, лінуть серцем і мої побратими. Могутній і дієвий Володимир Пушкар'єв, дотепний жартівник і незмінний тамада Микола Борщ, делікатний, завжди з широким усмішкою Іван Майдан, генійний «диплар граверний», скромний і загадковий Микола Стратілат, завжди бажаючий у товаристві співачий професор Дмитро Волох... Всі вони, як і багато інших моїх земляків, якскраї постаті, надзвичайно обдаровані люди, пірні і добрі друзі. І коли це «суаїр'є» вже не юних, але загартованих життям чоловіків на чолі з невиміном і гостинним господарем офісу Борисом Іваненком зустрічається за столом, відбувається хвилююче дійство, яке можна назвати «святком душі».

Що об'єднує моїх добрих побратимів у дружньому колі? Звичайно ж, не чарка зі шкваркою, як хтось думає із наших друзин. Нас об'єднують і єднають світлі почуття спорідненості і серцевої, батьківської хата і материнська мова. І найголовніше – бажання робити добро. Ці словесоточення несуть у собі величезний почуттєвий і духовний заряд.

Мотив рідного краю, його багатогранної історії у цьому магнітному колі присутній постійно. І звичайно – пісня, про червону калину і солов'ині ночі,

про вербу і Дніпровські кручі, про материнський рунік і козацьку долю... Уже вкотре пересвідчуєш, що українська пісня – то найточніший інструмент, здатний доторкнутися до найтоншої струни людської душі.

Звичайно ж, спілкуючись у земляцькій родині, ми не тільки співаємо і згадуємо про життєворітні джерела польської землі. Ми постійно пам'ятаємо про свій синівський обов'язок конкретними справами примножувати духовні багатства рідної землі.

«Що ти зробив корисного для отчого краю?» – ці слова стали девізом у діяльності Ради Чернігівського земляцтва на чолі з нашим керівником, мудрим і надзвичайно добродушним Віктором Ткаченком, який уже майже 10 років очолює товариство.

Ми намагаємося жити і працювати так, щоб не соромно було дивитися в очі трудівникам села і міським ветеранам, солдатам і школярам. Чернігівські ювілеї постійно відічувають пульс конкретних Свіверського краю, живуть турботами і радістю своїх земляків.

Як сказав наш духовний наставник Борис Іваненко: «Треба допомагати людям, зустрічатися з ними, тоді і душі наші будуть чистішими».

Тож будемо спілкуватися і нести добро людям.

Петро МЕДВІДЬ,
член Ради Чернігівського земляцтва,
полковник Прикордонних військ
у відставці,
заступник редактора газети
«Урядовий кур'єр»

Шляк ми живемо

РАДІСТЬ ДЛЯ ДІТЕЙ

Напередодні Нового року члени Семіньського регіонального відділення Чернігівського земляцтва в Києві зробили подарункові дітям-сиротам з Семіньки та Сіверянину – подорож до Києва на новорічну ялинку та триденне перебування в місті.

Подорож розпочалася 28 грудня, коли 20 дітей та двоє вихователів-учителів семіньської школи приїхали до Києва. Гості розмістилися в готелі «Загілля» після короткої екскурсії по місту. Вони були забезпечені харчуванням на час всього періоду перебування в Києві. Все це стало можливим завдяки безпосередній участі голови профспілки Нафтогазпрому України Олександра Поледа.

Наступний день розпочався з раннього підйому та спілкування, оскільки на 9 годину ранку дітей чекали біля Верховної Ради України член Семіньського регіонального відділення Володимир Шулак, народний депутат України Віталій Корж, які і організували цей захід, а також Олександр По-

пел для того, щоб провести екскурсію по українському парламенту.

Після Верховної Ради дітей повезли до Паладу спорту, де на них чекав подарунок від голови Чернігівського земляцтва Віктора Ткаченка – святкова вистава на льоду «Айс Ревю».

Після вистави діти у супроводі дорослих гуляли по місту, відвідали Мак Дональдс, побували біля Будинку Кабінету Міністрів України, у Перемогоранцевому парку.

В завершальний день була проведена ще одна невелика екскурсія по місту. Дітям знову вручили новорічний подарунок від імені Семіньського регіонального відділення (особливо подяка члену відділення Анатолію Тимошенку) та було передано два десятки книг для шкільної бібліотеки.

Олександр НАРАЄВСЬКИЙ,
голова Семіньського регіонального відділення

ТУТ ДУХ ЧЕРНІГІВЦІВ ВИТАЄ

8 січня 2008 року наше чернігівське відділення земляків-українців, яке поповнилося ще 4 активістами, підійшло підсумки роботи за перші 3 роки свого життя. Водночас ми відзначили і 40-ліття із дня створення нафтової галузі і закладки міста Стрележого, а особливо 45-ліття з дня отримання першого промислового фонтану нафти. 30-ліття створення виробничого об'єднання «Томськаобф» і 20-ліття М. Кедрового – центру третього нафтогазодобувального району Томської області. І нам особливо радісно було відчувати, що місто Кедрове зобов'язане відкриттю одного із найбільших родовищ нашому землякові Івану Петровичу Луциню.

У переліку наших заходів чимало пам'ятних подій. Так, ми спільно з обласною Радою ветеранів війни підготували матеріали про томичан, які звільнили Україну в часі Великої Вітчизняної війни. В результаті наших зусиль було народжено 38 учасників війни. Нагороди від імені Президента України вручив перший секретар посольства України в РФ Михайло Костюк. Було відзначено 102-гу річницю створення нашого Чернігівського земляцтва в Боріс Богорада, а також 65-ліття Миколи Кузьменка, нинішнього голови Думи м.Атомська. Зрештою, можна було б наважити десятки інших цікавих патріотичних акцій, які засвідчують, що дух чернігівців витає і в далекому сибірському краю.

Тож будемо здорові, живімо багаті!

Михайло ХУДОБЕЦЬ,
м.Томськ

ГУСАК-КОНТРРОЗВІДНИК

Бувальщина

Мені випало впродовж 33 календарних років служити в армії, дорісши до полковницького звання. Багато різних історій траплялося в ті роки, і ось про одну з них я хочу розповісти.

Після Перемоги служив я в Прибалтійському військовому окрузі. При фашистській Німеччині Східна Прусія була перетворена на форпост військової потуги. Всі міста і навіть окремі будинки були перетворені на військові фортеці і в час війни нам довелося пролити немало крові, визнаючи ту землю. Згідно рішення Потсдамської конференції Східна Прусія була відана Радянському Союзу. Всі німці були виселені, на звільненій території осіли згодом люди з багатьох куточків Союзу. Але коли я служив там, основним населенням Калінінградської області були військові. Служив же я в 16-й гвардійській стрілецькій дивізії, розташованій у місті Черняхівськ (колишньому Інстербураї).

Вже в повосні роки американці почали активно готуватися до нападу на СРСР і через розвідку прагнули якомога більше зібрати інформації про нашу армію. Наш округ теж не починав на лахрах. Регулярно проводилися навчання на різних рівнях, після них відбувалися розбори в штабі округу. Оскільки Черняхівськ був практично в центрі округу і мав чудовий Будинок офіцерів, усі наради проводилися саме в цьому місті.

Та от біда: незважаючи на велику секретність різних розборів, американці вже на другий день знали детально, про що на них пішло. Наша контррозвідка збилася з ніг, але ніяк не могла знати інформаторів. Нарешті їм допоміг випадок...

У нашому полку служив командир батареї Герой Радянського Союзу капітан Петров, грамотний і військовому відношенні, але великий любитель оковитої та азартних ігор у карти. Якоюсь в один із вихідних він із своїми офіцерами всю ніч проп'яничив і програв у преферанс. Відбувалося це в одному з котеджів, у яких мешкали офіцери. Прокинулися вдовіти – а випивки та закуски катма. Згадали, що на вокзалі працює знайома буфетщица Маша і всією четвіркою рушили до неї. Добре хильнули там, але ж було все мало. Вирішили поїхати на критий ринок, набрати всього й знову засісти за карти в котеджі.

Вийшли від Маші, а тут на вулиці замерзлий дід гусака продає. Кинувся до офіцерів, а Петров не довго думаючи: беремо гусака, гарна закуска буде. Купили та й на ринок. Купили трилітровий бутель спирту і забрели в італію. Сили за стіл і замовляють по п'яті порції першого, другого. Офіціантка очі на лоба: вас же четверо, де ж п'ятий? А Петров їй серйозно:

– П'ятий під столом.
Офіціантка принесла замовлене й пішла. А Петров умочає шматки хліба в спирт і кидає під стіл гусакові. Всі речуть задоволено. Розп'ялися й вийшли на вулицю. А поруч був Будинок офіцерів. Розв'язали гусакові ноги й пустили його поперед, самі ж крокують і горлають пісню «Широка страна моя родная». Гусак розгрівається від спиртного й собі кричить: «Га-га-га»... А компанію вже обступають люди, весело коментують побачене. А тут якраз і військовий патруль нагодився, всіх, у тому числі й гусака, у військову комендатуру доправади і з доповіддю комендантові не забарився.

На другий день комендант полковник Удод доповідає начальнику гарнізону

генерал-лейтенанту Крюкову про пригоду. А той наказує привести Петрова, почувши, як той гусака напоїв. Привели затриманого. Генерал питає:

– Капітан Петров, ви нічого розумнішого не могли придумати?

– Міг, товаришу генерал, – відповів Петров.

– І що саме?

– Купити барана, постригти його наголо, самому роздіятися й прийти на йому до полковника Удода для доповіді.

Генерал пополотнів і наказав посадити Петрова з командою на 15 діб на гауптвахту.

Прибули браві воїни в полк рівно через визначений строк, а тут телефонogram з штабу округу: «Капітану Петрову терміново прибути на прийом до командуючого». По полку пішов поголос: заберуть у Петрова зірку Героя...

Коли Петров зайшов у приймальню генерала армії Баграмяна, там уже було тісно від генералів та полковників. Але тільки Петров доповів про себе ад'ютанту, той негайно зреагував:

– Ходімо, командуючий вас чекає.

Ледве переступивши поріг, капітан доповів хваською:

– Капітан Петров прибув за вашим наказом!

– Присядьте, – кивнув генерал.

Коли капітан уместився за столом, генерал простягнув йому американський журнал. Петров почав його листати і раптом на одній із сторінок наткнувся на фото: він із друзями та гусаком крокує пова Будинку офіцерів. Швидко почав гортати далі, а Баграмян і питає:

– Узнав себе?

– Так точно, товаришу командуючий, – виструлючись капітан, ледве переводячи дух.

Баграмян довго тримав його по команді «стрункою», але не зронив більше ні слова.

Нарешті спитав спокійно:

– Ви зрозуміли, до чого призводять ваші п'янки?

– Так точно, зрозумів.

– Ідть, – протягнув генерал. – Сподіваюся, ви зробите з цього ганебного випадку висновки...

І Петров таки зробив висновки – перестав пити й грати в карти. А той випадок із п'яним гусаком зіграв свою роль. Через деякий час наші контррозвідники встановили: знімок зроблений з вікна кімнати начальника Будинку офіцерів. Встановили за ним нагляд і незабаром докопалися, що той був агентом американської розвідки. Він був заарештований, а Петров із задоволенням розповідав колегам, як гусак став контррозвідником. Невадво його нагородили щільним подарунком і присвоїли звання майора.

Микола КУПЧЕНКО,
полковник у відставці

У бізнес наші люди приходять по-різному і з різною метою. Скажімо, вже стало притчею во язицях споминати прикрим словом тих, хто нажив у перехідний час темний капітал шляхом осушування ближніх, а то й через криваві розбори. А скільки таких залишилося серед живих, так і не схамувавшись, не допелавши, що на той світ не забереш із собою найбільш добра, і тільки щирий добрий спомин озивається по тобі в нових поколіннях. Та для цього треба мати певний рівень інтелекту, який не замикається на рівні хмільних нічних клубів із оргіями, де продаються відібрані в сирит останні копійки, чи в міні-хмарочосах, у яких навіть котам лясно бродити, зате є можливість похизуватися перед собою подібними сусідами. Це – туликівий шлях духовності, який, на жаль, сповідує більшість «нових українців»...

КВЕЛТА — БОГИНЯ ДОБРА

АЛЕ є вже й серед сучасних бізнесменів люди, для яких поняття успіху нерозривно пов'язане з долею України, рідного міста й кожної окремої людини. Не може спокійно спляти той, хто бачить перед собою бодай одні заплакані очі. І серед них я б назвав ніжинця Василя Івановича Сидорова, котрий нещодавно став членом напного столичного земляцтва.

Щоправда, назвати його корінним, характерним ніжинцем не можна надто малий стаж проживання в цьому тисячолітньому місті має. Але коріння в його новітню історію він виступив глибоко, отже, вже нині його не легко відірвати від дерева пожежого роду городян. Що ж, не завжди людина диктує свою волю долі, є ще й безліч випадковостей, котрі створюють законірність.

Чи міг колись звичайний сільський хлопчак Василь Сидорук уявити, що його шлях пролягає до одного з найдревніших польських міст із чарівного села Глинськ під укладеною на весь світ Опішнією? Та ще й через стільки різних невробувань, які тільки гартували його характер. А чи не найшорим була рання втрата діда Харитона Діденка. Зрештою, він його просто не пам'ятав, бо ніколи не бачив, хіба що мати інколи крадькома згадувала. Був же він не рядовим полтавцем – проїшов Першу світову війну, а село повернувся, а коли світ почав з ніг на голову революційно перевертатися, повірив більшовикам, бо був голодранцем сільським і хотів, щоб такі ж бідняки жили вкраїні. Обрали його однією своєю головою, згодом дооручили першим колгоспом керувати. І він не заридив земляків, не дав виморити голодом селяччю у тридцять третьому. Але в розстрільному тридцять сьомому такі наравляв на біду. Приїхав з Опішні грізний уловонавчений і давай вимагати остатнє зерно. А Харитон його й спровадив із очей. А хтось по дорозі встиг підстерігти начальника. Устиг той ще сказати, що то не голова колгоспу стріляв із золотих соняшників, але мавши вже закриті сідла. Посидили Діденка як убиючу. І лише в сорочковому році пімали місцевого банда, а той і пригнався, що уповноважений на його совість. Випустили Харитона на волю, але та йому практично потігла душа з широкую, все здоров'я і неволя забрала. І хоча його дружина, а Василькова баба Марта, ніколи не встрайвала в політику, все одно Діденка на селі називали червоником. Троє їхніх синів у перші ж дні війни пішли на фронт, щоб повернутися тільки похоронками, а донька Мотря сповна насюрбавлася горя в окупантській літці: з одного боку гітлерівські поспіаки, з іншого своєї «землячки» були, що забули, як бачили їхніх колгоспників голова від голодухи рятувати.

... І гримли бої на полтавській землі, і сотрясалася хата Діденки на високому красному березі Ворскли від вибухів. А коли все затихло, сирота Мотря дусрала добриче зраженого солдата-визволителя, Івана Сидорова із Смоленщини. І побарилася вона, і «скачан» – так провалили чужака селянщина – виганули в сільську роботу та й став згодом своїм серед глиняччю. Ходили на різні роботи, але не забували й її про те, що рід людський повинен множитися. З часом у сільській хаті вже підросло аж восьмеро дітлахів, Мотряно Харитонівна стала матір'ю-героїнею, що не позбавило її від многотрудних днів і ночей.

Василь, третій у роду, теж надто рано відчув, що таке сільська праця. Леде в школу пішовши, вже пас колгоспну отару овець, допомагаючи батькові. А вже після другого класу відірвав-

ся від родинного затишку – віддали хлопчика до Полтави в школу-інтернат. Бо ще менші підпірали. Рая, Марійка, Ніна, ще інші дрібніші, а всім же треба годувати-зодягати. А тут держава бере на своїх ідеї всі турботи, вибору практично нема. Затє з'являється можливість самостійно ступати в життя, характер гартувати. Так сільський хлопчина й закінчив там всім класів, виявившись дуже здібним до різних наук. Мабуть, через те й не хотіли його вчителі віддавати до Київського Суворовського військового училища, коли приїхали солідні вербувальники, але директор мовни рішуче армії теж потрібні розумні хлопці.

Так став Василь Сидорук суворовцем, а то була добра школа формування. Так став через три роки потому служачем Вищого військового інженерно-авіаційного училища, після якого можна було й майбутній генеральські погоони вглядіти. У всякому разі, коли на таткван на те своєї чарівній дружини Ніни, котра прибула до Києва здобувати фах учителя історії, щоб згодом, уже маючи на руках хрихтіного сина, ринути до Вольська за коханим лейтенантом, вона виріла в щасливу зорю армійської кар'єри.

АЛЕ через рік Василя Сидорова комиували через хворобу і перед молодю сімєю знову виросла, здавалося, непереборна перешкода. А тут уже почалися перебудовчі ваканталі, многутні державні підприємства розвивалися на очах. Молодий інженер влаштувався на зазначеній тоді Ніжинському заводі «Прогрес» – добре, що військовоє училище дало таку спеціальність. Інженер-конструктор займається винаходами, а водночас пише дисертацію, разом із Миколою Богачковим перекладає технічну літературу з англійської, яку вивчив самостужка, додавши до французької, видає книги в престижному видавничстві «Мир», стає кандидатом технічних наук під керівництвом Юрія Ребрини. А тут – скорочення, і саме В. Сидорук, ступаючи внахідник із науковим ступенем, чомусь потрапляє під чужу коєу. Спробуй не розгубитися, коли на твоїх руках хоч невелика, але сім'я, коли жодної перспективи знайти своє місце в рознаханому суспільстві, яке вже почало стрімко відирватися від спокійного берега умиренованого десятилітнього суспільства. На щастя, був тоді ректором укладеного Голлівського неінституту Федір Степанович Арават, який і запропонував безробітному винахідникові очолити

науково-дослідний сектор. Саме з цього все й почалося.

Був то час великого множення кооперативів та інших небачених доти приватних структур. Дехто йшов у бізнес, бо їм мостили шлях великомих видливих батьки, які не бачили, а й вбудовували майбутнє. Такі ж, як Василь Сидорук, мусили діє робити, бо все розвивалося, на державній службі не було місця. Треба було ризикувати, надіятися лише на власні сили та на удачу, не опускати планку духовності, проиратися крізь тисячі чиновницьких рогаток. І він, з виду не схожий на бійця, а скоріше на рафінанованого інтелігента, ступив на важкий шлях пошуку власної ніші в бізнесі. Не торгувати чужими товарами на базарі, що пам'ятає ще його святегного земляка Миколу Гоголя, а новий напрям в практичній науці розробляти.

В 1991 році, коли дозволило створювати приватні підприємства, Василь Іванович разом із колегами організували ТОВ «Ніжинський лаборато-

рії скануючих пристроїв». Він мав уже пристойний досвід роботи в галузі створення медичної апаратури на «Прогресі», отож доводилося лише розвивати нові напрямки, тим більше, що подібної надточної лазерної апаратури для офтальмології не було в цілому світі, не кажучи вже про Україну. Півчотіч із ним шили тоді одномуці Вячеслав Домодельський, Юрій Хабалевський, Олександр Глушччю, Володимир Безмолотвенний. Згодом, щоправда, їхні дороги розійшлися, але кожен сповідує мрію

А встиг цей скромний чоловік дожити багато. Багато і осмислено. На глухому пустирі, де колись громадились міський смітник, виріє завод скануючих пристроїв, який чарує погляд своєю сучасністю. Там нині трудиться добра сотня класних спеціалістів, загартованих труднощами останніх літ. Завод інноваційний за природою. Від нього відіривувалися інші невеликі підприємства типу «Імпульс», теж за природою пошукові, забазовані на наукових досягненнях. Це вже нове покоління виробників, яке поки що, на жаль, не спроможне забезпечити інноваційний поступ усієї держави, котра виживає за рахунок добування руди, плавлення металу, прокату, а не за рахунок виробництва точних сучасних приладів. І чи патріотами України є ті чиновники, котрі облаштувають різні оборуди за зародки тих же скануючих апаратів за рубежем, не підтримуючи власних виробників? Держава просто не вкладає кошти в своє майбутнє, і тому такі люди, як Василь Сидорук, прагнуть силоміцчю запобігти цю прогалину.

Чадів колись у самому центрі Ніжини горелівський завод гумових виробів. Його робітники – а то були адебального інваліди – працювали в протигазах. Можна уявити, які шпирі гуляли над історичним вулицями. Годного разу Василь Іванович вирішив піти на черговий ризик: запропонував владі перенести за його ж кошти смердожчу на далеку вулицю Березанську, а на її місці збудувати сучасний модерновий комплекс, який згодом мав стати технопарком. І добує свого, хоча були й такі горе-патріоти, які криком кричали, що Сидорук відбирає в ніжинської дитини гумові надувні кулі. Василь Іванович знівав на всі труднощі, не забув і про пенсіонерів гумового «гіганта», регулярно доплачує їм до купчих пенсій.

А над самим Остром через чимало літ виріє архітектурний комплекс, ринних якого нема в місті. І це лише початок майбутнього сучасного технопарку, який, за задумом автора, має об'єднати усе людське інтелектуальне, яке до нас улавлена американська «Силіконова долина» чи інші інноваційні дивна.

УЖЕ завершується формування інфраструктури – чудовий, не агрише столичний готель, конференц-зал для засідань поважних учасників різноманітних форумів, застийний ресторанчик, інформаційний центр, чудовий книжковий магазин (і це в той час, коли такі духовні центри вигублюються по усій Україні!). Мішною підритою в сміливих задумах Василя Сидорова є одностудію Володимир Святельник Юрій Хабалевський, Сергій Палаєвський, Ганна Малега.

Сам Василь Іванович, якщо ближче познайомитися з його особистим життям, схожий на двика-інюланетянина. Назвіть мені бодай одного успішного бізнесмена, щоб віддав квартиру синові, а сам мешкав у готелі, а дружина Ніна займалася бізнесом у далеких Черкасах. І це коли час так швидко спливає, що ніколи не вистачає його на потіх в колі сина Валерія, невістки Ірини та особливо внучка Кирила. Але така в нього цільна натура, така бачення своєї ролі в історії дрєвного Ніжиня. Він працює для нього, він сіє зерна добра в благоуровнену землю, терпляче ждучи урожаю. Як його батьки з Глинська, котрий став уже тривожним світлим маремом.

На фасаді майбутнього технопарку Василь Іванович незрозуміло для більшості ніжинців слово Квелта. Це ім'я богині квантової електроніки. Віряться, що вона піднесе авторитет дрєвного духовного міста та ще вищий рівень. Бо таке веління нового часу.

Леонід ГОРЛАЧ

Фотохуд Василья УСТИМЕНКА

І ТАКЕ БУВАЄ

Гнат Петрович у лікарню зібрався лягати. То ж там треба попереду Аналізи здати.

А він вчора Зеленого зілля Так, що й очі не розкриє Враці на похмілля.

Як же бути бідоласі, Що кому казати. Попросив куму за себе Аналізи здати.

Посадили Гната в крісло, Стали обдивлялись І тихенько між собою Почали сміятись.

– Ви уже й не молоденькі, А такі тендітні. Аналізи показують Те, що ви вагітні.

Гнат із ляку закричав: – Не можу збагнути, Щоб мене, коли і як, Це не може бути.

А ті кляті лікарі, Отакі уперті, Кажуть: – Гнате Петровичу, Ви вже на четвертім.

То ж як будете ви це Лікарів душити, То примусимо вас справді Дитину родити.

Олександр ГАВРИСЬ

ДЖЕРЕЛА «КРИНИЦІ»

Микола КЛОЧКО народився 14 грудня 1934 року в смт. Парафіївка Ічнянського району. Після закінчення в рідному селищі 8 класів вступив до Київського гірничого технікуму, але 1953 року за політичні переконання був засуджений на 25 років ув'язнення в концтаборах ГУЛАГу. Після 20 з'їзду КПРС вийшов на волю, закінчив філологічний факультет Київського державного університету.

Працював журналістом, учителем Автор поетичних збірок: «Афоризми», «Роза вітрів», «Настрої», «Афоризми-2», «Будні» та збірки оповідань «Вишнева вежа», за яку 2006 року удостоєний Ічнянської літературної премії ім. Степана Васильєнка.

КРАЄВИД

На малюнку – умовий пейзаж: Три берези, річища і даль. Леб'ody помітно: якись екіпаж Невідомий шукає причал. І ні птаха над долом, ні хмар. Лиш небес голуба чистота. Наюсім – невидимий Владар

І невловна тонка гіркота. Не картина, а дивне вікно В заворожливий світ

Що колись на мале полюшко Почувтія, Невідомий митець умістив.

Грайний лет у ластівку, Коли мінеться позада.

Для фігуристок мое урок І до змагання захопота. Пташки літають над шосе І не збиваються із лінії. А подмух запахи несе, Коли асфальт стає аж синій. В дорозі заше ризик е І простір для відваги. З життя усяк бере своє: Великі роботи і страхи.

Ганна БАЙРАМОВА народилася 9 жовтня 1956 року в мальовничому селі Шиловичі Ічнянського району в селянській родині.

В 1974 році закінчила Припугнівську середню школу. В 1981 році закінчила Прилуцьке медичне училище. Працювала медсестрою в Ічнянській ЦРЛ, в Київському онкодиспансері, в Литві. Останні 17 років працює завідувачкою фельдшерським пунктом в рідному селі Шиловичі.

Вірші пише з дитячих років. Зараз готує збірку віршів «Поклик серця». Має стареньких батьків та доньку Юлію.

МОЛОДІСТЬ

Молодість – літа під небесами, Молодість мандрує по світах. Втоми молодість не визнає, не знає В пошуках, у злетах і думках. Молодість, як блискавка

Як троянди вранішня роса, Молодість – це розум і відвага, Це талант, нахнення і краса.

Молодість завжди шукає друга, Щоб разом іти у майбуття. Молодість – закоханих подруга, Молодість – продовження життя.

Я ТЕБЕ ВИГЛЯДАЛА

Як те сонце в негодю, Як тебе виглядала.

Як квітки первоцвіту, Все вроди шукала. А знайшла – прикипіла Як до тебе думками, Як в спекотну поєду До струмочка вустами. Ти жохання моє, Мое щасття і мука. Мед солодкий побачень, Полни гіркий розлук.

Любовь КАРПЕНКО народилася 25 серпня 1949 року в селі Пашківка Ніжинського району. Дитинство провела в селі Дорогичка Ічнянського району.

З дитинства закохана в поезію, музику і все прекрасне. Перші спроби віршування зробила ще в дошкільному віці. Серйозно творчістю почала займатися в 1998 році.

У 2002 році вийшла в світ перша збірка поезій «Тепло долонь». Пізніше вийшли збірки: «Осені печаль», «Сховано в серці я зорю», «На крилі у долі», «Подих вітрів», збірка пісень «Мелодії душі на струнах серця» та чотири дитячі книжки – «Передзвін», «Ведмідь і бджоли», «Дзвони дитинства», «Дивокрай».

Дипломант обласного конкурсу «Краця книга – 2004» в номінації «Поезія» за збірку поезій «Сховано в серці я зорю».

МОЯ ВУЛИЦЯ

Опустилася весела вулиця, Похилились давні тили. Хати згорблені тихо

Де їх дочки та де сини? Заблукали десь за туманами, Відійшли в потойбічний світ. Із надіями і оманами

Викида бузок пишний цвіт. Ніби шрами, стежки неходжені, Бур'яном поросли сайи. Лиш криниці столять

В них по віночці біди і води, Зачертнута б води, налитися... Мамин чучо стиснений крок... Залишається поможитися За свій двір і за наш куток.

Заспівайте, матусю, пісню! Помоліться за мене щиро! Я прохаю Вас, мамо, слізю, Бо стомилася в життєвій вирі. І залуптані всі стежини, Зачертнута б води, налитися... І занесені всі дороги... А забулений цвіт калини Обнімає і душу, й ноги.

Володимир ГОЛЕЦЬ народився 27 вересня 1935 року в с. Гармащина Лосинівського (нині – Ніжинського) району в селянській родині.

По закінченні десятого класу Лосинівської середньої школи близько року працював зав. клубом у рідному селі.

Після армії два роки (1958-1960) працював у колгоспі ім. Димитрова, до якого входило моє село, на рядових роботах. 1960 року почав працювати в Лосинівській районній газеті «Жовтнева зоря». А всього віддав журналістиці 32 роки.

1970 року закінчив Київський національний університет ім. Т.Г. Шевченка. Член Національної спілки журналістів України.

Вірші почав писати ще з шкільних років. Публікувався в місцевій пресі та столичній газеті «Отчий поріг».

ПРО ВЕСНУ

Половня я в юності весну За її неординарну відчу. І тепер поклами не засну – Часто в ній себе самого бачу. Найдивніше, що не тільки я Вид змінив, отрення і гені, Сонце нібито не так іси. І трава не повністю зелена. А про небо хочеться сказати:

Вицвіло, пробачте, не впізнати. Де ж та мила серцю благодать, Що її в словах не передати? Де ті барви, райдуга, хмарки, Що очима п'єш-не випиваєш? Чи затерли начисто роки, Чи подібних кольорів немає? А петрівська нічка зашавна, Тежда, як легка долоня мамин, Поясність, куди втекла вона,

Що не чуть останніми роками? Не летить дедка до осель, Про село забув, повісив крила. То ж і куда гриний корабель За стихій, неспокійна халяля. Я тебе, весна, не впізнаю: Чом пішли мізки та утлі весни? Я б хотів побачити свою, Тільки ж давне чи коли воскресне?

2000

Михайло КОЖЕДУБ народився 1966 року в Москві в родині військовослужбовців. 1983 року закінчив Парафіївську середню школу на Ічнянщині й вступив до Чернігівського педінституту, який закінчив 1990-го. За фахом хімік-біолог. Друкується зі студентських літ. Автор повчаних збірок «Кличу літо», «Сонце із води» та «Моя ліра». Член Національної спілки письменників України. Лауреат Ічнянської районної літературної премії ім. В. Чумака. Проживає в місті Ічня.

Звіщає ранок голий день, Маліють на задвірках тіні. Квіток барвистий собелен Вже розгорнувся по долині.

Берусь за клопоту дрібні, І непомітно заїде вечір. А сподівання потайні Загубляться у порожнечі.

8.11.2006 рік.

Здійнявся вище небозвід, Лягли на обвірі білі хмари. А хтось наобвірі господарить, І сповидь зникає світ.

Тремтять візерунками тіль Тривоги в думках і надії. Триває колоча глибої – Із давніх подій веремія.

Тепер тільки відгук сумний, І подох спекотного літа. Безбарвного дня різнобій, І площ метушня діловита.

14.12.2006 рік.

ТКАЧЕНКІАНА. ВИСОКИЙ МОТИВ

П'ятдесят п'яті роковинні! Проникнись в їх глибинну суть: Жінок моєї України В цей час на пенсію женуть.

А він стоїть, немов на старті, І хай не менше проживе. Ми знаємо, чогу це вартий Наш вождь і друг Ткаченко В.

А за плечима роки-роки Старана, змагань і боротьби І поступу кар'єри кроки, Невдворотності судьби.

Ти, брате, і посівши рано, Куди ж бо доля не вела, І у пісках Афганістану Тебе крізь вихор пронесла.

І, видно, одмолвила Мати, Як ти влетів в смертельну січ. Це чудом спас тебе Пятин На доньки крик в Полтавський ніч.

Ти змісл вловив перебудови І, як сучасний бюрократ, Доки шептали щось Борзову, Вписав в свій статут слово ЗАТ.

Ми бачим той каскад новаций, Що ЗАТ познімо видає, То – свіже дихання палацу, То – друге дихання твое.

Та що не робиться – все мало! Такий вже твій програмний зміст. Всі визнають, і навіть Алла, Що батько наш – Максиміаніст.

Він може – все це самсам зісно І пригощати, і причащати. Про нього навіть склали пісню, Як гімн, ми будемо горлати.

Ти вождь Чернігівського братства, Земляцьких нас автєла, І це не просто панібратство Чи неоправдана хвала...

П'ятірками розвіяла дата, Все йде, як казуть, «на ура». Це домо будинок вшнувати, В.В.Ткаченка прославляти, В рік миши, криси і щури!

ТКАЧЕНКОВІ СТАРШОМУ, ПІД ЮВІЛЕЙ ВСЕРЬОЗ І ЖАРТОМА

З ювілеєм тебе, Анатолій! З історичним числом – шістдесят! В Новорічно-земляцькому колі Склали ми і нашу торбу пошат.

Нас у гурті уже чималенько, Цілий зошит достойних імен, Та відомо, що брати Ткаченки – Головний наш козирний двочлен.

Вітя перший пробився на Київ, Правий берег він приступом взяв. Разом з старшим в великих надіях, Виставковий хором спланував.

І зметнув той хором птаха, Розмахуваний могутні крила, І з такою стрімкою розмаху Лівий берег сім'я знявля.

І вбери той центр, нибі автра, Де життя виставкове кипить, Ну а старший з братів, наша кадра, В генеральному кріслі сидить.

Ми радієм їх акціям братнім (І по всьому, вивідь, неспроста) Доки наші братово достатні Каса братства не буде пуста.

Вмиють справу творить, Вмиють дати, Все такі від природи воли. Слава Богу, що є у них мати, Вони діти, круті пацани...

Над столицєю рік високосний Хід почав, він в надії живе. Хай він стане для вас долонисним, Любі брати А.В. і В.В.

Хай добро вашим промислом руха, Вашим діям Господь помага. Будь здоров, Толя – старший братуша, Ти – людина усім дорога!

Загнудав Пегаса Борис ІВАНЕНКО

Сторінку підготував Станіслав МАРИНЧИК

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор Віктор ТКАЧЕНКО

Головний редактор Леонід ГОРЛАЧ

Засновник: товариство

«Чернігівське земляцтво» в м.Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.ХІ.2001 р. Реєстраційне свідоцтво: серія КВ №5594 Адреса редакції: 01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1, тел/факс 246-74-31.

Редакційна рада: В.В.Ткаченко, В.І.Авдєєнко, Л.Н.Горлач (Коваленко), Б.В.Іваненко, П.І.Медвідь, О.Г.Олійник, В.Є.Устименко.

За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Літературний редактор Леонід Коваленко. Комп'ютерний набір Оксана Степаненко. Верстка, дизайн Юлія УЙКО. Надруковано та завершено на замовлення товариства «Чернігівське земляцтво» в м. Києві у ВАТ «Видавництво «Київська правда» (вул. Маршала Греча, 13). Тираж 3000. Зам. 132.

РІК ПАМ'ЯТНИЙ

Ось і ще один рік життя нашого земляцтва відійшов у минуле. Був він насичений різними подіями, які зачіпали душі і сивих ветеранів, і тих, хто тільки вступає у серйозне життя, людей широко знаних і скромних за своєю посадою. Але серцевиною всіх наших задумів і мрій завжди залишалася самовіддана праця на розквіт малої батьківщини,

на те, щоб кожному землякові жилося краще у цей нелегкий час. Отже, кожному із нас буде цікаво перегорнути сторінки свого найближчого минулого, порадити за сподіяне і подумати, що ще зробити для того, щоб авторитет столичного Чернігівського земляцтва невпинно зростає. Ми самі пишемо свою історію, ми гідні її.

Над Десною сонце сходить.

З думою про майбутнє. На щорічному зібранні земляків В.Ткаченко, Наталя Романова, М.Лаврик.

У Палаці спорту ніде яблуку впасти.

Микола Вощевський із ічнянцями.

Три вихованці землі чернігівської: В.Ткаченко, М.Компанець, А.Ткаченко.

На традиційній прес-конференції перед загальним зібранням: М.Білан, І.Майдан, П.Медвідь, М.Стратілат.

Її душа відкрита чернігівцям. Людмила Власенко в офісі Палацу спорту.

Тісно коло Корюківського активу.

Земляцька гвардія із молоддю братається.

І знову їх зібрав переможний травень.

Козилівські діти посадять сад свого майбутнього.

РІК ПАМ'ЯТНИЙ

За кілька хвилин брукувкою древнього Чернігова пройдуть столичні земляки.

Візне засідання керівників та активістів земляцтва у Козельці.

Радіємо в тісному колі генеральським погонам Олексія Калинського.

Дух Чернігівщини і в Томську витає. (Зліва направо): М.Худобець, А.Макаревич, П.Байдала, М.Костеша.

Радяться керівники регіональних відділень.

Менська земля відкриває обійми.

Буде сад – буде Україна.

Земляцькі вітання з ювілеєм Валентині Гавриш.

Мирні танки мовчать у навчальному центрі Десна.

Чернігівське земляцтво, як координатор Ради всіх столичних земляцтв, організувало зустріч їх керівництва із Патріархом України-Руси Святійшим Філаретом.

До побачення, Чернігове! Дорога на Київ.

Сторінки літопису підготував Василь Устименко